

Sygnatura akt XI C 983/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Dasiewicz - Kowalczyk

Protokolant:Magdalena Truszkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2014 r. we W.

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w S. na rzecz powódki A. B. kwotę 4164,23 zł (słownie: cztery tysiące sto sześćdziesiąt cztery złote 23/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11.01.2012r do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 785,72 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt XI C 983/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 czerwca 2012 r. (data wniesienia 14.08.2012 r.) powódka A. B., działając przez swojego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 6374,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11.01.2012 r. tj. od dnia sporządzenia przez stronę pozwaną odpowiedzi na odwołanie powódki, do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu według norm przypisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1200 zł, opłaty od pozwu w kwocie 253 zł oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 25 września 2011 r. samochód marki M. (...) o nr rej. (...) należący do powódki A. B. brał udział w zdarzeniu komunikacyjnym, na skutek którego po stronie powódki powstało roszczenie wobec pozwanego ubezpieczyciela z polisy OC sprawy. W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany ubezpieczyciel sporządził wycenę – kosztorys A. nr (...), na mocy którego oszacował szkodę na kwotę 8.035,77 zł. Kwota ta została wypłacona powódce. Powódka A. B. nie zgodziła się z wyceną sporządzoną przez pozwanego ubezpieczyciela uważając, że wycena jest zaniżona i nie stanowi naprawienia szkody o jakim stanowi art. 363 k.c. Wyliczenie odszkodowania zawierało błędy polegające na przyjęciu zbyt niskich stawek za roboczegodzinę pracy mechaników, blacharzy i lakierników oraz z tytułu niesłusznego i niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa zastosowaniu tzw. „amortyzacji ceny części oryginalnych” w wysokości 70% oraz użycia w kalkulacji zamienników wątpliwej jakości, a także pomniejszenia wartości niezbędnego do wykonania rzetelnej naprawy kosztu materiału lakierniczego.

Powódka zwróciła ponadto uwagę na stanowisko Rzecznika Praw Ubezpieczonych w piśmie sporządzonym w tej sprawie, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszego warsztatu naprawczego. Niesłuszne ponadto zdaniem powódki jest także przyjęcie przez stronę pozwaną amortyzacji części zamiennych w wysokości 70 % tytułem urealnienia części oryginalnych. Za pismem Rzecznika Praw Ubezpieczonych powódka podkreślił, że możliwość zastosowania części używanych zależy od zgody poszkodowanego, a ubezpieczyciel nie ma środków prawnych, by nakazać naprawę pojazdu z wykorzystaniem części zamortyzowanych.

Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności powódka w dniu 10.12.2011 r. złożyła odwołanie od wyceny sporządzonej przez pozwanego, domagając się wypłaty kwoty 6374, 82 zł. W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczyciel wskazał, że nie ma podstaw do uznania roszczeń powódki, gdyż A. B. nie przedstawiła potwierdzenia poniesionych kosztów naprawy. Powódka wskazała, że stanowisko ubezpieczyciela pozostaje w sprzeczności z poglądami doktryny i judykatury, zgodnie z którymi sposób naprawienia szkody należy do poszkodowanego, który może domagać się naprawienia szkody poprzez zapłatę określonej kwoty pieniężnej (wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72). W świetle przytoczonego orzeczenia w ocenie pełnomocnika powódki żądanie przez ubezpieczyciela przedstawienia dowodów poniesienia kosztów naprawy nie było zasadne. Nadto pełnomocnik A. B. przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r. (I CR 151/88), z którego wynika, iż „zakład ubezpieczeń przyznaje sumę odszkodowania na podstawie przewidywanych, a nie poniesionych kosztów naprawy”.

Powódka wezwała zatem stronę pozwaną ostatecznie do zapłaty pismem z dnia 17 maja 2012 r. Ponadto powódka wskazała, że odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego płatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w cenach podatek VAT (uchwała z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01), a obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza jej dokonać (wyrok SN z 20.02.2002 r., V CKN 908/00), również okoliczność, iż sam poszkodowany naprawi pojazd, nie pozbawia go prawa do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, gdyż sprawca szkody lub jego ubezpieczyciel nie może z tego tytułu zostać zwolniony od odpowiedzialności.

W odpowiedzi na pozew wniesionej do tut. Sądu w dniu 17 października 2012 r., strona pozwana - (...) S.A. w S., wniosła o oddalenie powództwa w całości, przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność strony pozwanej, dopuszczenie dowodów wskazanych w treści sprzeciwu oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przypisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana potwierdziła fakt zdarzenia drogowego, w którym uszkodzeniu uległ pojazd powódki w zakresie ustalonym w trakcie postępowania likwidacyjnego. Jako bezsporne wskazano również wypłatę odszkodowania w kwocie 8035,77 zł. Strona pozwana zakwestionował przede wszystkim wysokość szkody zgłoszonej przez powódkę. Ponadto strona pozwana wskazała na właściwy sposób wyliczenia amortyzacji pojazdu. Strona pozwana podniosła, że określenie wysokości szkody nastąpiło według średnich cen rynkowych ze względu na nieudokumentowanie źródła zakupu i rodzaju części użytych przez powódkę do naprawy pojazdu. Pozwane Towarzystwo (...) wskazała nadto, że nie jest im znany zakres dokonanej przez powódkę naprawy.

Strona powodowa zakwestionowała wartość dowodową przedstawionej przez powódkę kalkulacji naprawy wskazując, iż stanowi ona dokument prywatny, a dodatkowo zawiera sprzeczności. Ponadto opinia wskazuje najwyższe ceny części zamiennych oraz najwyższe ceny prac naprawczych.

Strona pozwana podkreśliła, że ustalenie kosztów naprawy w oparciu o system A. i zawarte w nim części jest akceptowalną w sprawach szkodowych z OC metod szacowania rozmiaru szkody. Wskazał również, że na rynku oprócz oryginalnych części dostępne są także części zamienne renomowanych producentów, spełniające wszelkie kryteria jakościowe i estetyczne stawiane elementom zamiennym sygnowanym przez producenta pojazdów, a jednocześnie znacznie od nich tańsze. Od strony technicznej brak jest różnic pomiędzy tymi elementami, które uzasadniałyby poniesienie wyższych nakładów na nabycie części oryginalnych.

Strona pozwana podniosła, iż po powtórным przeanalizowaniu kalkulacji naprawy, kwota wypłaconego odszkodowania jest adekwatna do wysokości szkody oraz kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Strona pozwana wskazała również, że z uwagi na wiek pojazdu (rok produkcji 2002) i jego duży stopień zużycia eksploatacyjnego brak było podstaw do użycia nowych części zamiennych, powodowałoby to bowiem wysoce nieekonomiczny wzrost kosztów naprawy. Strona pozwana, powołując się na orzeczenia Sądu Najwyższego V CKN 1690/00, III CRN 223/80, III CZP 91/05, wskazała, że stosowanie przy naprawie pojazdu na skutek szkody z OC nowych części jest uzasadnione jedynie pod warunkiem konieczności i niezbędności takiej naprawy. Ponadto zgodnie z Rozporządzeniem Komisji Europejskiej nr 461/2010 istnieje możliwość stosowania do naprawy zamienników części oryginalnych czyli części wyprodukowanych zgodnie ze specyfikacją i standardami producenta, ale nieoryginalnych. W praktyce stosowane są zatem części z obiegu wtórnego.

Podsumowując, strona pozwanej wskazała, że wysokość odszkodowania wypłacona z tytułu powstałej szkody w pojeździe jest adekwatna do wysokości poniesionej szkody, ustalonej w treści kosztorysu sporządzonego w systemie A., który uwzględnia średnie ceny rynkowe części zamiennych i robocizny. Wypłacona kwota odszkodowania pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku.

Odnosząc się do kwestii odsetek naliczonych przez powódkę od należności głównej odszkodowania uzupełniającego, pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że strona pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, w tym przypadku zawiadomienia uzupełniającego pismem z dnia 10.12.2011 r., a zatem termin wypłaty odszkodowania powinien być liczony od dnia doręczenia pisma po upływie 30 dni zgodnie z ustawą. Z uwagi na wykazanie przez powódkę daty wpływu pisma należy uwzględnić 7 dni na doręczenie pisma. Jeśli przyjąć, że strona pozwana odpowiada za zobowiązania uboczne od dnia zawiadomienia o szkodzie, termin ustawowych odsetek powinien być liczony dopiero od dnia 18 stycznia 2012 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. oraz jej matka H. B. były współwłaścicielkami samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...), w wysokości po 1/2 udziałów. Pojazd zakupiony przez A. B. został sprowadzony z Niemiec. W trakcie eksploatacji pojazdu A. B. nie dokonywała żadnych napraw w pojeździe, wymieniła jedynie olej. A. B. użytkowała przedmiotowy pojazd w okresie od stycznia 2009 r. do 25 września 2009 r. W grudniu 2011 roku A. B. oraz H. B. sprzedały przedmiotowy pojazd w stanie uszkodzonym, gdyż jego naprawa nie kalkulowała się.

Dowód: przesłuchanie powódki k. 55

W dniu 25 września 2011 r. na skrzyżowaniu ul. (...) oraz ul. (...) we W. doszło do zdarzenia, w którym H. M., kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) wymusił pierwszeństwo przejazdu, uderzył w lewy przedni bok pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), prowadzonego przez A. B.. Na miejscu zdarzenia interweniowała Policja.

okoliczność bezsporna a ponadto

Dowód: przesłuchanie powódki k. 55

notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym akta szkodowe

Właściciel pojazdu marki V. był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej - (...) S.A. z siedzibą w S..

okoliczność bezsporna

W dniu 26 września 2011 r. doszło do zgłoszenia szkody komunikacyjnej nr (...)2011 r., nr polisy (...).

Dowód: zgłoszenie szkody komunikacyjnej w aktach szkodowych;

W dniu 26 września 2011 r. H. B. udzieliła A. B. pełnomocnictwa do reprezentowania jej w związku z zaistniałą szkodą komunikacyjną.

Dowód: oświadczenie z dnia 26.09.2011 r. k. akt szkodowych

W dniu 27 września 2011 r. (...) S.A. sporządziło protokół szkody w pojeździe o nr rej. (...), nr szkody (...).

Dowód: protokół szkody z dnia 27 września 2011 r. k. 25-26;

W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) S.A. przeprowadziło kalkulację naprawy nr (...) z dnia 27 września 2011 r.

Według kalkulacji koszt naprawy samochodu należącego do H. B. i A. B. wyniósł łącznie 8 035,77 złotych (z podatkiem VAT). Na powyższą kwotę złożyły się: koszty robocizny – 785 zł, koszty dodatkowe – 80 zł, koszt lakierowania – 1296,45 zł, koszty części zamiennych k. 4371,70 oraz wartość podatku VAT w kwocie 1502,62 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy strony pozwanej nr (...) k. 9 – 24;

Pismem z dnia 25 października 2011 r. (...) S.A. poinformowało A. B. o przyznaniu odszkodowania w łącznej wysokości 8035,77 zł brutto należnego zgodnie z ustawą oraz w oparciu o kosztorys naprawy wykonany w systemie A..

Dowód: pismo z dnia 25 października 2011 r. w aktach szkodowych;

Pismem z dnia 10 grudnia 2011 r. firma (...), działając w imieniu A. B., złożyła odwołanie od kosztorysu A. nr (...) z dnia 27 września 2011 r. na kwotę 8.035,77 zł i wezwała stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie 6.374,82 zł z tytułu przyjęcia zbyt niskich stawek za roboczogodzinę pracy mechaników, blacharzy i lakierników oraz z tytułu niesłusznego i niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa zastosowaniu tzw. „amortyzacji ceny części oryginalnych” w wysokości 70% oraz użycia w kalkulacji zamienników wątpliwej jakości, a także pomniejszenia wartości niezbędnego do wykonania rzetelnej naprawy kosztu materiału lakierniczego. W uzasadnieniu pisma wskazano, że suma odszkodowania nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego (sprzed wypadku), gdyż nie pozwala na dokonanie rzetelnej naprawy pojazdu.

Jednocześnie w wypadku odmowy zaspokojenia roszczenia w całości lub w części wezwano (...) Towarzystwo (...) do pisemnego wskazania okoliczności oraz podstawy prawnej, a także wydania kopii dokumentów uzasadniających stanowisko Towarzystwa (...).

Dowód: pismo z dnia 10 grudnia 2011 r. k. 27-29;

Pismem z dnia 11 stycznia 2012 r. (...) S.A. poinformowało firmę (...) o dokonaniu ponownej analizy ustalenia wysokości szkody komunikacyjnej nr (...) z dnia 25 września 2011 r.

W treści pisma wskazano, że na rynku oprócz oryginalnych części oferowanych w autoryzowanych kanałach dystrybucji powszechnie dostępne są części zamienne renomowanych producentów spełniające wszelkie kryteria jakościowe i estetyczne stawiane elementom zamiennym sygnowanym przez producenta pojazdu, jednocześnie znacznie od nich tańsze. Od strony technicznej brak jest zatem jakichkolwiek różnic pomiędzy takimi elementami uzasadniających poniesienie wyższych nakładów na nabycie części oryginalnych.

Dowód: pismo (...) Towarzystwo (...) z dnia 11 stycznia 2012 r. k. 30 -31;

Pismem z dnia 17 maja 2012 r. pełnomocnik, działając w imieniu A. B., wezwał Towarzystwo (...) w S. do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 6.378,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wypłaty odszkodowania.

W uzasadnieniu wezwania pełnomocnik wskazał, że wyliczenie wypłaconego odszkodowania wyliczonego na podstawie kosztorysu A. nr (...) w kwocie 8035,77 zł zawierało błędy polegające na przyjęciu zbyt niskich stawek za

roboczogodzinę pracy mechaników, blacharzy i lakierników oraz z tytułu niesłusznego i niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa zastosowaniu tzw. „amortyzacji ceny części oryginalnych” oraz użycia w kalkulacji zamienników wątpliwej jakości, a także pomniejszenia wartości materiału lakierniczego.

Dowód: ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 32-34;

Pismem z dnia 5 czerwca 2012 r. (...) S.A. poinformowało pełnomocnika powoda, iż nie znajduje podstaw do weryfikacji dotychczasowego stanowiska wyrażonego w decyzji z dnia 11.01.2012 r.

Dowód: pismo z dnia 5.06.2012 r. k. 34a;

W dniu 3 lipca 2012 r. H. B. zawarła z A. B. umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego Cedentowi (H. B.) od (...) S.A. z siedzibą w S., wynikającą ze zdarzenia z dnia 25 września 2011 r. w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...).

Dowód: umowa cesji z dnia 3 lipca 2012 r. k. 127;

Samochód marki M. (...) o nr rej. (...) 17 został wyprodukowany w 2002 roku. Po raz pierwszy pojazd został zarejestrowany 18 lutego 2002 r., natomiast po raz pierwszy w Polsce pojazd został zarejestrowany 12 marca 2009 r., przebieg pojazdu z daty oględzin samochodu przez stronę pozwaną wynosił 163 247 km.

Elementy przeznaczone do wymiany na skutek zdarzenia z dnia 25 września 2011 r. to: tablica rejestracyjna, wzmocnienie tablicy rejestracyjnej, zderzak, wzmocnienie zderzaka, krata wlotu powietrza, pokrywa silnika, zamek maski, reflektory przednie prawy i lewy oraz reflektory przeciwmgielne prawy i lewy, kierunkowskaz prawy i lewy, poprzeczka, kondensator, kier pow l chłodnicy, kier pow p chłodnicy, wężownica układu wspomagania, chłodnica, osłona chłodnicy, sygnał dźwiękowy, płyn chłodzący układu klimatyzacji.

Dowód: dokumentacja zdjęciowa w aktach szkodowych;

pisemna opinia biegłego sądowego nr WA-59/13 k. 74-116;

Na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy koszt naprawy pojazdu M. M. (...) wg średnich stawek roboczogodzin dla prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych w warsztatach nieautoryzowanych oraz w ASO i zastosowaniu oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu „O” według obecnych cen wyniósł w warsztacie 23 439,94 zł (28 931,13zł brutto), a w ASO - 24 119,94 zł (29 667,53 zł brutto). Koszt ten przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych „O” i porównywalnej jakości „P, PJ” wg cen obecnych wyniósł 18 315,68 zł (22 528,29 zł brutto), natomiast przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu „O” wg cen z okresu powstania szkody wyniósł w warsztacie kwota 21 272,16 zł (26 164,76 zł brutto), w warsztacie ASO 22 224,16 zł (27 335,72 zł brutto). Koszt oryginalnych części zamiennych „O” i porównywalnej jakości „P, PJ” wg cen z okresu powstania szkody wyniósł netto 16 626,17 zł (20 450,19 zł brutto).

Wartość rynkowa pojazdu w dniu szkody, w stanie przed szkodą wynosiła brutto 18 600 zł. Wartość rynkowa pojazdu w stanie uszkodzonym wynosiła brutto 6 400 zł. Zastosowanie nowych, oryginalnych części zamiennych lub nowych oryginalnych części zamiennych i nowych porównywalnej jakości oraz przeprowadzenie naprawy zgodnie z kwalifikacją powodowało, że naprawa pojazdu była ekonomicznie nieuzasadniona. Wyplacona kwota 8035, 77 zł nie była wystarczającą do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Wartość rynkowa pojazdu marki M. (...) w dniu szkody, w stanie przed szkodą została ustalona dla wersji exclusive, a ostateczna kwota została w oparciu o korekty dokonane z uwagi na datę pierwszej rejestracji pojazdu, stan techniczny ogumienia, uwzględnienie wcześniejszych napraw pojazdu (wynikających z grubości warstwy lakierniczo-blacharniczej na pokrywie silnika) oraz braku poduszek powietrznych.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego nr WA-59/13 k.74-116;

opinia ustna biegłego sądowego dr inż. W. A. z dnia 21 lutego 2014 r. k. 149;

A. B. nie jest podatnikiem podatku VAT.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Samoistnym źródłem zobowiązania jest na ogół fakt wyrządzenia szkody, za którą, zgodnie z przepisami ustawy, określona osoba ponosi odpowiedzialność. Treścią nowo powstałego stosunku jest uprawnienie do uzyskania odszkodowania i odpowiadający temu uprawnieniu obowiązek naprawienia szkody, zwany reżimem odpowiedzialności ex delicto. Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego strona powodowa mogła domagać się odszkodowania za wyrządzoną szkodę według swojego wyboru od sprawcy, ubezpieczyciela, jak również od obu łącznie. Współodpowiedzialność wskazanych podmiotów ma charakter in solidum. Cechą charakteryzującą tego typu odpowiedzialność jest obowiązek zaspokojenia tego samego roszczenia odszkodowawczego, wynikającego jednak z innych tytułów prawnych. Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada na ubezpieczyciela obowiązek naprawienia szkody w sytuacji wystąpienia wskazanego w przedmiotowej umowie wypadku. Odpowiedzialność ubezpieczyciela względem poszkodowanego oparta jest na wiążącej umowie z ubezpieczającym. Przesłanką zatem powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego) za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej. Zgodnie bowiem z dyspozycją przytoczonego przepisu przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z § 2 art. 822 k.c. umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. W oparciu zaś o § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przesłankami odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego, które warunkują powstanie obowiązku naprawienia szkody w rozumieniu przepisów reżimu deliktowego są: szkoda rozumiana jako doznany uszczerbek w dobrach osoby poszkodowanej, zdarzenie wywołujące szkodę pojmowane jako działanie lub zaniechanie określonego działania, jak również związek przyczynowy pomiędzy szkodą, a tym zdarzeniem.

Pierwsza grupa przepisów na której oparta została odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie to odpowiedzialność na zasadzie winy. Zgodnie z dyrektywą przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przytoczony przepis statuuje więc zasadę winy przyznając jej pierwszeństwo przed innymi zasadami odpowiedzialności. Jednocześnie możliwość przypisania winy uwarunkowana jest ustaleniem zaistnienia wszystkich trzech przesłanek odpowiedzialności, a więc wystąpienia szkody, zdarzenia oraz zaistnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem. Przy czym zdarzenie wywołujące szkodę z którym ustawa wiąże odpowiedzialność sprawcy rozumiany jest jako czyn własny noszący znamiona winy w znaczeniu obiektywnym. Oznacza to bezprawność postępowania, zatem działanie bądź też zaniechanie, które narusza określone reguły postępowania (nakazy albo zakazy), jak również w znaczeniu subiektywnym, czyli wadliwością działania sprawcy : wyrażający stronę podmiotową związaną z elementem przewidywania i skutku.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar dowodu co do wszystkich wskazanych powyżej przesłanek spoczywa na stronie powodowej.

Nadmienić należy, iż w przypadku samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego ustawodawca wprowadził zaostrzony reżim odpowiedzialności oparty na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c.). Jednakże § 2 wskazanego przepisu

przewiduje, iż w sytuacji zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód wyłącznie na zasadach ogólnych, a więc odpowiedzialność tych podmiotów oparta jest na zasadzie winy.

Mając powyższe na uwadze w przedmiotowej sprawie podstawą rozstrzygnięcia były przepisy dotyczące odpowiedzialności na zasadzie winy i w przedstawionym zakresie należało dokonać oceny odpowiedzialności cywilnej uczestników zdarzenia, a zatem pośrednio również odpowiedzialność ubezpieczyciela występującego w niniejszej sprawie w charakterze strony pozwanej.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowego powództwa, w szczególności odnoszące się do odpowiedzialności pozwanego za powstałą w wyniku zdarzenia komunikacyjnego szkodę, jak również uprawnienie powoda do dochodzenia roszczeń z tego tytułu były bezsporne.

Sporna pomiędzy stronami była natomiast wysokość odszkodowania tj. kosztów, jakie należy ponieść celem przywrócenia samochodu powódki do stanu sprzed zdarzenia.

Odpowiedzialność strony pozwanej za szkodę znajduje podstawę w art. 822 k.c. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje natomiast obowiązek zapłaty sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), natomiast wysokość odszkodowania ustalona winna być zgodnie z art. 363 k.c.

Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody, wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., poszkodowany może domagać się od odpowiedzialnego podmiotu (ubezpieczyciela) odszkodowania, które obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł. W takim przypadku naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę uszczerbku jakiego doznał poszkodowany, obejmującą wszelkie koszty niezbędne do poniesienia celem przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego.

Zasadą jest – zgodnie z art. 363 § 2 k.c. – iż wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Odstępstwo od wskazanej zasady uzasadnione jest w sytuacji, gdy sam poszkodowany jeszcze przed terminem ustalenia ostatecznej wysokości odszkodowania, naprawił poniesiony uszczerbek. W niniejszej sprawie sytuacja taka zaistniała, bowiem w oparciu o dowód z przesłuchania powoda oraz przedłożonych akt postępowania likwidacyjnego Sąd ustalił, iż powód naprawił uszkodzony pojazd bezpośrednio po kolizji, przed wypłatą przez pozwanego odszkodowania, a zatem oznaczenie wysokości odszkodowania nastąpiło na podstawie cen części zamiennych obowiązujących w okresie powstania szkody.

Powódka, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego, wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed zdarzenia. Z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego wystąpiła również strona pozwana w odpowiedzi na pozew, wnosząc o dopuszczenie tego dowodu na okoliczność ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu powódki według średnich cen rynkowych występujących w okręgu (...), zakresu naprawy i rodzaju użytych części (zamienniki, części oryginalne, części z rynku wtórnego), wysokości roboczogodziny, wzrostu wartości pojazdu po dokonaniu naprawy w oparciu o nowe i oryginalne części, ustalenia kosztów naprawy przy wykorzystaniu tzw. części alternatywnych, ustalenia zakresu amortyzacji wartości pojazdu i przeprowadzenie opinii we systemie A..

Sąd uznał, iż rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych i na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych, wyceny wartości oraz kosztów naprawy na okoliczność ustalenia zakresu, wysokości szkody w samochodzie powódki marki M. (...) nr rej. (...) w związku z wypadkiem z dnia 25 września 2011 r., w szczególności udzielenia przez biegłego odpowiedzi na pytania: jaki był zakres uszkodzeń powstały w pojeździe powoda marki M. (...) nr rej. (...), w wyniku kolizji w dniu 25 września 2011 r., tj jakie uszkodzenia samochodu pozostają w związku przyczynowym z kolizją, ***wysokości kosztów naprawy koniecznej i niezbędnej do przywrócenia samochodu do***

stanu sprzed kolizji według cen aktualnych przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych oraz druga opcja – przy zastosowaniu części nieoryginalnych tzw. zamienników sygnowanych marką odmienną niż marka producenta pojazdu, wskazania czy przebieg i wiek samochodu mają wpływ na sposób naprawy, czy koszt naprawy, a także czy zastosowanie części nowych spowoduje wzrost wartości przedmiotowego samochodu; wskazanie czy kwota wypłacona dotychczas przez stronę pozwaną w wysokości 8035,77 zł była wystarczająca do przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed wypadku.

W przedmiotowej sprawie biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych oraz wyceny wartości i kosztów naprawy dr inż. W. A., sporządził opinię sądową pisemną oraz ustną opinię uzupełniającą. Sporządzone przez biegłego sądowego opinie zostały ocenione przez Sąd na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również ustosunkowania się biegłego do wynikających z dowodów faktów, mogących stanowić podstawę ocen zawartych w opinii oraz tego, czy biegły w sposób logiczny i jasny przedstawił tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w opinii wniosków. Sąd ocenił powyższe opinie również w zakresie ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej.

Sąd uznał, iż sporządzone przez biegłego opinie pisemne oraz opinia ustna są sporządzone w sposób wyczerpujący, zrozumiały, rzetelny, jak również jasny i logiczny.

W opracowanej opinii ustnej z dnia 21 lutego 2014 r. biegły podtrzymał swoją opinię pisemną oraz wnioski w niej zawarte. Wskazał podstawę wydania opinii, stan faktyczny sprawy oraz w sposób wyczerpujący opisał metodę i sposób przeprowadzenia badania tj. w sposób logiczny wskazał wartość pojazdu przed i po zdarzeniu oraz metodę jej wyliczenia. Biegły jasno sformułował wnioski wyprowadzone z części opisowej opinii. Ponadto odpowiedzi biegłego na pytania stron cechowały logika i precyzyjność.

Wyczerpujący i rzetelny charakter opinii pisemnej z dnia 30 marca 2013 r. oraz uzupełniającej opinii ustnej złożonej przez biegłego na rozprawie w dniu 21 lutego 2014 r. uzasadniały w ocenie Sądu przyjęcie, iż dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność wyceny wartości samochodu powódki sprzed szkody, która miała miejsce w dniu 25 września 2011 r. było zbędne, a teza dowodowa na jaką został dopuszczony dowód z opinii biegłego sądowego zawarta w pkt IV postanowienia z dnia 21 listopada 2013 r. oraz w pkt I postanowienia z dnia 21 lutego 2014 r. , jak również treść zlecenia (biegły została dopuszczony na okoliczność jakie uszkodzenia samochodu pozostają w związku przyczynowym z kolizją oraz **wysokości kosztów naprawy koniecznej i niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu sprzed kolizji**) uprawniała biegłego jak najbardziej, do ustalenia wartości samochodu powódki według stanu sprzed wypadku i po wypadku w związku z tym, iż biegły ustalił, iż naprawa samochodu jest ekonomicznie nieuzasadniona. W związku z powyższym Sąd dokonując oceny opinii biegłego sądowego jak powyżej, oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego jak w postanowieniu z dnia 26 lutego 2014 r. (k. 154), tym bardziej, iż powódka nie przedstawiła argumentów uzasadniających dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego.

W ocenie Sądu dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie kluczowe było ustalenie przez biegłego, że koszt naprawy pojazdu powódki, niezależnie czy doszłoby do niego przy wykorzystaniu części nowych, oryginalnych, czy też przy użyciu części nowych, porównywalnej jakości znacznie przekraczał wartość rynkową pojazdu i dokonanie jego naprawy było ekonomicznie nieuzasadnione.

Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego w przedmiotowej sprawie ustalił, iż wartość pojazdu powódki w stanie sprzed zdarzenia wynosiła 18 600 zł brutto, natomiast po zdarzeniu w stanie uszkodzonym – 6 400 zł. Różnica tych dwóch kwot odpowiada wartości należnego powódce A. B. odszkodowania. Biegły wskazał ponadto, że również kwota 12 200 złotych nie jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Wskazać przy tym należy, jak ustalił Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego jedynie dokonanie naprawy przy wykorzystaniu części używanych powodowałoby, że koszt naprawy byłby niższy od wartości rynkowej pojazdu w stanie nieuszkodzonym. Wskazać jednak należy, na co zwrócił uwagę biegły, iż szacowanie wartości naprawy przy użyciu części używanych jest

obarczone błędem z uwagi na brak publikacji cen takich części oraz możliwość ich negocjacji. Ponadto zarówno stan techniczny, jak i pochodzenie części używanych zazwyczaj nie jest wiadome.

Mając na względzie okoliczności wskazane powyżej Sąd doszedł do przekonania, iż wysokość odszkodowania, z uwagi na zaistnienie szkody całkowitej w pojeździe, powinna odpowiadać różnicy pomiędzy wartością pojazdu należącego do powódki przed wypadkiem, a jego wartością po zdarzeniu – tj. kwocie 12 200 zł.

Uwzględniając kwotę 8.035,77 zł, jaką strona pozwana wypłaciła A. B. na skutek przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, Sąd w punkcie I wyroku zasądził od (...) S.A. w S. na rzecz A. B. kwotę 4164, 23 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jak w pkt II wyroku.

Zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przytoczony przepis jest więc podstawą orzeczenia odsetek od dochodzonej należności głównej. Natomiast zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powódka w dniu 10 grudnia 2011 r. wezwała (...) S.A. do zapłaty odszkodowania w kwocie 6.374,82 zł. W aktach sprawy brak jest informacji co do tego, w jakim terminie strona pozwana otrzymała powyższe wezwanie. Jednakże nie ulega wątpliwości, iż w dacie 11 stycznia 2012 r. (...) S.A. wiedziało już o żądaniu powódki o zapłatę dodatkowej kwoty w wysokości 6 374,82 zł, gdyż w tym dniu została sporządzona odpowiedź na odwołanie (k.30-31), z której wynika, iż strona pozwana nie znajduje podstaw do uwzględnienia odwołania. Wobec powyższego Sąd uznał, że od tej daty strona pozwana zobowiązana jest do uiszczenia odsetek od zasądzonej w wyroku kwoty.

Z powyższych względów Sąd w punkcie I zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 4164,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, a w punkcie II wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powód poniósł koszty postępowania w łącznej wysokości 2246,90 zł na które złożyły się: poniesiona przez powoda opłata od pozwu w wysokości 319 zł, koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1200 zł, która to kwota została obliczona stosownie do § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U.2013.461). Ponadto Sąd uwzględnił poniesione przez powoda wydatki na koszt opinii biegłego sądowego w kwocie 710,90 zł oraz opłatę od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Strona pozwana poniosła zaś w przedmiotowej sprawie koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1200 zł obliczone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U.2013.490), 17 zł tytułem opłaty skarbowej, 710,90 zł tytułem kosztów opinii biegłego sądowego oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, co łącznie daje kwotę 1927,90 zł.

Każda ze stron postępowania wpłaciła zaliczkę na poczet sporządzenia opinii biegłego w kwocie 750 złotych, co łącznie dało kwotę 1500 zł. Zgodnie z postanowieniem Sądu z dnia 20 sierpnia 2013 r., Sąd przyznał biegłemu sądowemu W. A. kwotę 1144,80 zł tytułem wynagrodzenia za sporządzoną w sprawie opinię pisemną. Ponadto postanowieniem z dnia 26 lutego 2014 r. Sąd przyznał biegłemu nadto kwotę 277 zł za udział w rozprawie w dniu 21 lutego 2014 r. i złożenie ustnej opinii w sprawie. Łącznie zatem koszt obu opinii wyniósł 1421,80zł, co w stosunku do każdej ze stron postępowania daje kwotę 710,90 zł.

Żądanie powoda zostało uwzględnione w 65 %, co Sąd ustalił porównując kwotę zasądzoną na rzecz powoda w wysokości 4164,23 zł z kwotą pierwotnie żadaną tj. 6374,82 zł.

Przez wzgląd na okoliczność, iż powód wygrał sprawę w 65 % należał mu się zwrot poniesionych kosztów w wysokości 1460,48 zł

Ponieważ strona pozwana wygrała proces w 35% należał się jej zwrot poniesionych przez nią kosztów w wysokości 674,76 zł.

Po odjęciu powyższych kwot otrzymaną różnicę w wysokości 785,72 zł należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki jak w pkt III wyroku. Jednocześnie na marginesie wskazać należy, iż jednocześnie wydano zarządzenie o zwrocie każdej ze stron po 39,10 zł kwoty nadpłaconej zaliczki.

1. odnotować
2. odpis doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej
3. kal. 14 dni.